

разни гостби и хлѣбъ. Правѣше впечатление, че докато храната за другитѣ хуни и за насъ бѣше поставена въ сребърни блюда, Атила ядѣше въ дървенъ сѣдъ. Биеше въ очи, че владѣтельтъ въ всѣко отношение бѣше умѣренъ. Докато ние всички пиехме вино въ златни и сребърни чаши, предъ Атила стоеше дървена чаша. Скъпо бѣше и облѣклото му, което почти по нищо не се отличаваше отъ дрехитѣ на останалитѣ хуни. Дори докато по-виднитѣ отъ тѣхъ носѣха златни колани и скъпоценни камъни, нищо подобно нѣмаше у Атила.

Ние изпразднихме блюдата си и, споредъ обичая, станавме на крака и по редъ всѣки трѣбваше да пие отъ чашата си вино за здравето на Атила. Следъ този поздравъ ние отново насѣдахме, и предъ насъ сложиха блюда съ друга храна. И когато трѣбваше да приемъ вино, пакъ стававме на крака.

Настѣпи вечеръ, и факлитѣ се запалиха. Тогава въ залата влѣзоха двама пѣвци (хуни) и застанаха предъ Атила. Почнаха да пѣятъ съчинени отъ тѣхъ пѣсни, съ които възпѣваха славнитѣ победи и военни подвизи на господаря си. Тия пѣсни действуваха различно на слушателитѣ. Докато едни изразяваха очевидно възхищение, други, спомняйки си нѣкогашнитѣ войни, дълбоко се замисляха, а трети, на които преклонната старостъ бѣше дала своя отпечатъкъ, проливаха сълзи. Пѣснитѣ свършиха.

Ето че влѣзе единъ полууменъ хунъ, който почна да бѣбри разни глупости, и почти всички се смѣха. Незабелязанъ отъ никого, промъкна се маврътъ Зерконъ. Особеното му облѣкло, оригиналниятъ му гласъ и неразбранитѣ му бръщолевания, въ които се долавяха авсонски, хунски и готски думи, не можеха да не предизвикатъ смѣхъ у всички. Само Атила не се смѣеше. Той бѣше дълбоко замисленъ. Презъ всичкото време не можахме да забележимъ дори слаба усмивка. Но какъ внезапно се промѣни неговото настроение, когато въ-